

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 28 de febrer del 2017.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit de data del registre del 18-01-2016, el Sr. DS va presentar demanda laboral contra el Sr. P, titular del negoci Dxxxxxxx, demanant que se'l condemnés a satisfer-li la suma de 21.855,92.-euros en concepte d'indemnització per acomiadament fet de forma indeguda i improcedent i la suma total de 3.096,50.-euros en concepte d'havers laborals impagats, al pagament dels interessos legals corresponents, així com al pagament de totes les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- El Sr. P, es va oposar a la demanda sol·licitant la seva desestimació parcial i que se'l condemnés a abonar al demandant l'import de 14.362,90.-

euros nets, subsidiàriament pel cas que es consideri l'acomiadament indegut, dictar sentència desestimant parcialment la demanda interposada i que se'l condemnés a abonar al demandant l'import net de 23.544,57.-€, tot i sol·licitant que no es faci especial condemna en costes, tot i que, subsidiàriament, en el cas que hagi d'assumir les costes de l'adversa, les mateixes siguin calculades en funció de l'import real endeutat.

En el seu escrit de conclusions va aixecar una excepció de caducitat en relació a la demanda d'indemnització de l'article 98.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 12-10-2016, decidint *"que estimant majoritàriament la demanda principal interposada pel Sr. DS contra el Sr. P, ha de condemnar i condemna al darrer a pagar al primer i pels conceptes descrits anteriorment la suma global neta de vint-i-tres mil quatre-cents seixanta-dos euros amb vuit cèntims (23.462,08.- EUROS), augmentada d'aquells interessos legals especificats en el "Suplico" de l'escrit de demanda i amb imposició de les costes processals d'aquesta instància segons s'ha determinat en el darrer Considerant."*

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. P demanant la seva revocació, dictant-se una nova :

- Estimant l'excepció de caducitat en base a l'article 8 del Codi de relacions laborals,
- declarant improcedent la reclamació de 20.653,84.-€ en concepte d'indemnització de l'article 98.1 del Codi de relacions laborals,
- no fent especial imposició de costes processals causades, en primera instància ni de segona instància.

La representació processal del Sr. DS demana la confirmació de la Sentència amb imposició de les costes judicials a la part apel·lant.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Ha quedat acreditat en les actuacions que, des del mes d'abril del 2007 i segons contracte del 04-04-2007, el Sr. DS treballava com a pintor pel Sr. P, sense que es formalitzi cap contracte de treball.

En data 21-05-2015, l'empresa el va acomiadar de manera no causal remetent-li la carta següent :

“El motiu de la present és informar-lo de que he pres la decisió de prescindir dels seus serveis com pintor a la meva empresa a partir del dia 31 de desembre de 2015.

La causa de dit acomiadament es un canvi d'orientació dins de l'empresa.

Reconeixem la seva labor dins de l'empresa i no tenim cap queixa del seu treball. Per aquest motiu, en cas que vostè decidís treballar com autònom, Dxxxxxx estaria disposat a contractar els seus serveis...”

Per carta del 15-12-2015, l'empleat va requerir a l'empresari que li pagués el salari de novembre del 2015 i que l'informés per escrit de les seves dates de vacances. El mateix dia va presentar una denúncia prop del servei d'inspecció del treball.

El 17-02-2016, l'empresari va dipositar judicialment l'import de 1.393.- euros, acceptat pel demandant en concepte d'acompte.

II.- El primer greuge del recurs recau sobre la qüestió de la caducitat ja que considera la part empresarial que essent la data de notificació del comiat el dia 21-05-2015, la demanda del 18-01-2016 es va presentar quan el termini de 60 dies de l'article 8 ja havia escolat puix dit termini començar a córrer amb

la notificació del comiat i no és susceptible d'interrupció ni de suspensió ; que el comiat es va practicar de manera deguda i l'empresa ha respectat totes les formalitats i requisits exigides per l'article 92 ; no es pot considerar que el comiat és improcedent malgrat no s'ha pogut pagar la compensació per manca de tresoreria ; la sentència d'instància vulnera el termini de caducitat de l'article 8 ; el pagament de la compensació no ve regulat com un requisit formal de l'acomiadament no causal i el seu impagament només pot donar lloc a la seva reclamació i no pot constituir un defecte de forma del comiat i l'empresari es trobaria en situació d'indefensió ja que no podria invocar la caducitat.

No s'ha discutit en cap moment que ens trobem front a un comiat no causal regulat per l'article 90 del Codi de relacions laborals segons el qual en els contractes per temps indefinit l'empresa pot acomiadar la persona treballadora mitjançant un preavis comunicat amb una antelació d'un dia per mes treballat fins a un màxim de 90 dies i amb el pagament d'una compensació econòmica equivalent al salari de 25 dies per any treballat o de la part proporcional corresponent al menor temps treballat, calculats segons l'article 82.3, fins a un màxim de 365 dies.

A més, l'article 99 del Codi de relacions laborals disposa que resolt el contracte, l'empresari ha d'oferir a la persona treballadora, el darrer dia de la relació contractual o com a màxim l'endemà, el pagament de tots els conceptes laborals i reflectint-ho en un document o quitança, per duplicat, en el qual han de signar l'empresari i la persona treballadora.

L'article 99.3 precisa que en cas de desacord en qualsevol dels conceptes liquidats, la quitança se signa pels altres en què hi hagi acord, i l'empresa, en el termini màxim dels cinc dies naturals següents al de l'oferiment de la liquidació, ha de consignar judicialment i sense condicions, a disposició de la persona treballadora, l'import que creu que correspon els conceptes discutits.

Així, és reiterada i assentada la jurisprudència d'aquesta Sala segons la qual la falta de pagament integral de la compensació legal en el termini

previst canvia el comiat no causal en un comiat il·legal ja que de cap manera l'empresa pot exonerar-se de l'obligació de compensació puix del contrari s'acceptaria un evident desviament de la possibilitat oferta per la llei de practicar tal comiat.

El pagament de la compensació no és una simple obligació econòmica deslliurada del comiat i que es podria reclamar a part com a qualsevol deute sinó que constitueix una condició essencial de la legalitat del comiat no causal. I no pot l'empresari, invocant unes dificultats econòmiques, sostenir que no hauria de pagar immediatament i de forma íntegra aquesta compensació.

Per tant, malgrat la correcció de la carta en relació a les exigències formals previstes per l'article 92, inútilment invoca l'empresa la regularitat formal del comiat que ha practicat puix és un fet indiscutible que la compensació no s'ha pagat ni en el moment previst per la llei, ni ara, i que per tant el comiat esdevé contrari a dret a partir del moment on no s'ha satisfet la compensació.

D'aquí s'extreu la solució en relació a la caducitat.

En efecte, cal recordar que l'article 8 del Codi de relacions laborals disposa que excepcionalment, la reclamació d'indemnitzacions per acomiadament té un termini de caducitat de 60 dies a comptar del moment en què la persona treballadora té coneixement de l'acomiadament, ja sigui per comunicació escrita, ja sigui perquè se li ha impedit treballar o accedir al lloc de treball o per qualsevol altra actuació de l'empresari que ho indiqui així.

La qüestió plantejada no és la de la suspensió o interrupció del termini de caducitat, i de cap manera el tribunal ha considerat tal interrupció o suspensió, sinó la de la determinació del *dies a quo* del referit termini.

És evident que la llei preveu que el punt de partida del termini de caducitat és el moment on el treballador té coneixement amb certesa del seu acomiadament i nombroses sentències ho han recordat.

Però, en un cas com el present és justament només a partir del dia on constata que no si la ha pagat la compensació al moment legalment previst que l'assalariat pot saber que el comiat ha canviat de natura i ha esdevingut il·legal donant-li dret a la indemnització de l'article 98.

Per tant, el *dies a quo* s'ha de fixar a l'endemà de la finalització de la relació laboral, sia el 01-01-2016, data on el Sr. F ha pogut constatar que l'empresari no li havia satisfet la compensació.

No pot la part empresarial invocar cap indefensió perquè el fet de fixar el *dies a quo* al moment de l'impagament no li fa perdre la possibilitat d'invocar la caducitat puix el termini sempre existeix malgrat el seu punt de partida es situa al moment on neix el dret a indemnització.

D'altra banda, com ho fa valer la part recorreguda, la posició de l'empresari portaria a obligar l'assalariat a instar la seva reclamació a un moment on *a priori* no sap si l'empresa respectarà la seva obligació de satisfer la compensació.

III.- El segon greuge rau en la qüestió de les costes ja que considera que no calia fer especial condemna en costes.

Però, no existeix cap *iusta causa litigandi* ja que no existia cap dubte factual ni cap dubte jurídic seriós i en virtut del principi del venciment objectiu, l'estimació substancial de la demanda havia de portar a la condemna del defenent al pagament de les costes judicials de primera instància.

Atès la desestimació del recurs, el mateix principi determina la seva condemna a pagar les costes d'aquesta alçada.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la sentència d'instància.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de el Sr. P contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 12-10-2016 que confirmen íntegrament;

IMPOSAR a el Sr. P, les costes judicials d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.